

Kan Tutar Beni

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Kasım 2023

Ölü şehrin ölgün sakiniyim moraran dudaklarında saklıyım ve de iklimin.

Kan tutar beni en çok da hüznü kana kana içerken kan tutar yüreğimi.

Hem benim bir mealim yok bir mahlasım asla yok ve olmadı olmayacak da hem kim tutar firar eden yüreğimi kim alıkoyar beni bana eziyet yapmaktan ki: bir ömür meziyet bildiğim kadar var içimi deşen dış sesin tüme varımında gecenin ben varla yok arası bir minvaldeyim.

Dikiş tutmaz asla sevgimi asla azat edilmedim sevgi ikliminden ve arzı endam etti mi ilham perim aşkla koşarım ben ruhumdaki ıssızlığa.

Günüm hüzünlü geçmez sevgisiz asla meyletmem yeni güne ve yarınlara tokuşturduğum kadar da var hani kalemimi isli bulvarlarında mevsimin bir siste kayb olduğum kadar da kendimdeyim artık nasıl tutacaklarsa beni bana koşmaktan yorgun düşüp ölümün bana koştuğu kadar var aşkınsa hükümlerinde biliyorum ki: ben bir kelebeğim.

Kanatlarım kırılğan.

Yüreğim mermerden sanırım mezar taşı bellediğim kadar yüreğimi dikmekse başucuma yeter ki ölüm meleği haber vermesin bana en sevdiklerimin beni terk edeceğini.

Tehir ettiğim bir minvalde sekiyorum asla sapmasam da rotamdan.

Taziyelerimi sunuyorum yazdığım her şiir ve yazıya saatler gece yarısını vurdu mu...

Ah, akça pakça teni kâğıdın...

Ah, başımın tacı kalemim.

Ah, arşı alaya çıkan yüreğim ve ben en çok hatta sadece anne ikliminde açan mutlu mesut bir çiçeğim ve tek vasfım sevgi tek vazifem sevmek en çok da ihtimamla serildiğim anne yüreği bazen üzerimdeki ölü toprağından arınmak istiyorum lakin topraktan geldiğim kadar beni çağıran iken toprak asla

meyletmediğim bir iklim saf tuttuğum saf sevgimle saf tuttuğum anne yüreğinde açmakla solmak arası bir gülüm.

Gülümsememi çaldılar ses etmedim.

Neyim var neyim yok alındı elimden bense gizlice ağladım ve razı geldim kaderime sonra ne mi oldu?

Yetim yüreğimin tamamı anneme aitken öksüz kalmam da an meselesi iken...

Gitti ve geldi annem bense takılı olduğum kadar Araf'ta gittim geldim uzun hastane koridorlarına sığmadığım kadar hastane bahçesinde daim kıldım nöbetimi üstelik tek hastane ile sınırlı olmayan adını sanını sonradan öğrendiğim.

Temkinliyim artık severken ama içimde önleyemediğim bir yükseliş var nasıl ki mermer mezar başlığıma yazdığım şiirlerle hemhal...

Haliyle yazıp soluyorum.

Haliyle sevip çağırıyorum en korktuğum ise meleklerin çağırma yanıt verdikleri kadar Kara Meleğin de üstüne alınması ve korkum asla sonlanmıyor hatta...

Devamı var ama benim en başta yüce Rabbim var ve işte korkularımı sonlandıran ve ruhumu ferahlatan yoksa iklimin seferberliğinde hayatım sadece hazana denk düşerdi.

Komplimanlar sunan ilham perim iken bir o kadar koruyucu meleğim ve kanatlanan yüreğim.

Sevgiyi yüreğime pelesenk ettiğim ve ben bu hayatta en çok annemi sevdim...

Diyemem asla demeyeceğim çünkü çok sevdi mi insan elinden avucundan kayıyor sevdiği insan sevdiği meta sevdiği obje hatta hayalleri bile çalınıyor insandan ve en çok sevmekle mükellef olduğum sadece yüce Rabbim çünkü sevgimi ve O'na inancımı bire bir hisseden bilen yine O ve tek koruyan.

Af diledim az evvel Tanrıdan.

Sonra annemi kucakladım ve kocaman bir buse kondurdum alınına.

Allah rızası için yaşadığım kadar Allah rızası için çok sevmekle iştilgal saf ötesi bir iklimim ben yüreği bahar ruhu hazan bedeni ise gereksiz bir meta gibi sığındığım bir obje adeta: bu yüzden korkmuyorum ölmekten ve bedenimden ayrılacağı ve huzura ve Mevla'ma kavuşacağı günü hasretle ve özlemle bekliyorum ve bir öncesi:

Yüce Huda yeter ki: bana başka acı vermesin ve annemin varlığını sağlıklı huzurla daim kılsın.

Bir rakımım ki ben...

Ulaşamadığım kendime.

Bir rengim ki ben...

İçinde her ton rengi barındıran ve günbegün yükselttiğim çıtam.

Çıtkırdım olduğum yıllardan geliyorum ve ne çok şey çaldı hayat benden aslında ne çok insan ve işte bahşedilen nefesi boşa harcadığının da ertesi başa aldığı bir film adeta yaşadıklarım hele ki şu son on beş ayda beni benden uzaklaştıranlar beni yüce Rabbime daha da yakın kılanlar ve evet...

Zalimlerin zaferidir yanıp yıktıkları yüreğim.

Zalimlerin neferidir beni bana düşman kıldıkları.

Bense zarif bir acıyım.

Ben belki de zarif ve olağandışı bir tabuyum.

Ben ince uçlu bir açının acısıyım.

Kırıldığım yerden açıyorum.

Kırıldığım yerden yazıyorum.

Başını çoktan b/ağladım kalemin.

Çoktan hüküm verildi.

Yüce Rabbimin Aşkı ile kendimden geçtiğim ve sevmeyi sevmekle iştiğal bir iklim olmanın da ötesinde içimde yaşayan kaç türlü iklim ve ne çok ben bir o kadar beni bana t/uzak kılanlar.

Aşkla yaşamak bu işte.

Aşkla yazmak bu işte.

Ve umudun da diğer adı iken iman gücü ve Sevgi...

Yalıtıldığım bir toplumdaki nice topluluktan aslında ilk gün firar etmişken ve Allah yolunda aşkla yaşamamanın hikâyesini yazmakla iştiğal bir neferiyim ben İlahi Aşkın sarmalında günbegün büyüyen sevgimle ve inancımınla Rabbime olan düşkünlüğüm ve ben sadece Rabbime muhtacım hep de öyle kalmak istiyorum hele ki hayata olan inancımı ve insanlara olan güvenimi iyiden iyiye kaybettiğim son bir yılın ötesinde ben ışık hızı ile sever ve yazarken ve Rabbimle hemhal iken her an'ım her anı'm.